

РЕШЕНИЕ

№ 2750

гр. София, 25.04.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XXV КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 29.03.2024 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Маруся Йорданова

**ЧЛЕНОВЕ: Маргарита Немска
Виржиния Петрова**

при участието на секретаря Мая Георгиева и при участието на прокурора Куман Куманов, като разгледа дело номер **727** по описа за **2024** година докладвано от съдия Виржиния Петрова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.208 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс (АПК) във вр. с чл.63в от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН).

Образувано е по касационна жалба от Р. Д. Ц. чрез процесуалния й представител адв. Я. П., срещу решение № 4382 от 02.10.2023г., постановено по НАХД № 8459/2023 г. от Софийски районен съд (СРС), 111-и състав. С обжалваното решение е потвърден електронен фиш (ЕФ) серия К № 6173038 за нарушение, установено с автоматизирано техническо средство, с който на жалбоподателката на основание чл.189, ал.4 във вр. с чл.182, ал.4 във вр. с ал.1, т.3 от Закона за движение по пътищата (ЗДвП) е наложена глоба в размер на 200 лева за нарушение по чл.21, ал.1 от ЗДвП.

С жалбата се иска отмяна на процесното решение като неправилно поради нарушение на материалния и процесуалния закон. Според жалбоподателя в производството не е доказано, че ел.фиш серия К 3574778 е влязъл в сила, като в тази връзка районният съд неправилно е приел, че е налице повторност на нарушението. Излагат се твърдения, че съдът неправилно е кредитирал доказателствения материал, като се е позовал на справката от АИС на КАТ без същата да се ползва с необходимата материална доказателствена сила. Твърди се също, че не е установено техническото средство (АТСС) да е одобрен тип, както и че е налице противоречие между разпоредбите на Наредба № 8121з-532 от 12.05.2015г. за условията и реда за

използване на автоматизирано технически средства и системи за контрол на правилата за движение по пътищата и ЗДвП. Претендират се разноски.

Постъпила е и частна жалба срещу Определение № 4126 от 01.12.2023г., с което молбата на жалбоподателя за изменение на оспорваното решение в частта за разноските е оставена без уважение.

В съдебно заседание касаторът се представлява от адв. П., която поддържа и двете жалби и претендира разноски по списък.

Ответникът – Столична дирекция на вътрешните работи се представлява от юрк. С., който оспорва жалбата и претендира юрисконсултско възнаграждение.

Участвалият по делото прокурор от Софийска градска прокуратура дава заключение за основателност на жалбата и моли съда да отмени обжалваното решение по съображения изложени в касационната жалба.

Административен съд София - град, XXV касационен състав, като взе предвид наведените касационни доводи, извърши проверка на обжалваното съдебно Решение, съобразно чл. 218, ал. 2 АПК и след като прецени събраните доказателства, приема от правна страна следното:

Касационната жалба е подадена в установения с чл.211, ал.1 АПК 14 - дневен срок, от надлежна страна, срещу подлежащ на касационна проверка съдебен акт и същата е процесуално допустима.

Разгледана по същество, жалбата е основателна.

За да постанови решението си районният съд е приел за установено от фактическа страна, че на 08.07.2022г. в 11:24ч. в [населено място], по бул.,Т. А.“ срещу номер 64, с посока на движение от [улица]към бул.,К.В.“, при въведено ограничение на скоростта за населено място 50 км/ч. жалбоподателката Р. Ц. управлявала МПС лек автомобил марка Ф., модел П., с рег.№ СА 3711 СК със установена скорост от 75 км/ч. превишавайки максимално допустимата скорост на движение с 25 км/ч. Нарушението било извършено в условията на повторност в едногодишния срок от влизане в сила на ЕФ К/3574778. Деянието било установено с преносима система за контрол на скоростта на моторни превозни средства с вградено разпознаване на номера и комуникации тип ATTC CORDON MD 1197.

Районният съд е приел, че административнонаказателната отговорност на жалбоподателката е била законосъобразно ангажирана, тъй като извършването и авторството на деянието е доказано, електронният фиш съдържа изискуемите по чл.189, ал.4 от ЗДвП реквизити и при издаването му не са допуснати процесуални нарушения. Техническото средство, с което е заснето нарушението било от одобрен тип, преминало периодична проверка и технически годно. Правилно бил приложен и материалният закон.

Разпоредбата на чл.182, ал.1, т.3 от ЗДвП предвижда на водач, който превиши с от 21 до 30 км/ч разрешената максимална скорост в населено място да се наложи глоба в размер на 100 лв. Съгласно ал.4 от същата норма, за повторно нарушение по ал.1, т.1 – 5 наказанието е предвидената за съответното нарушение глоба в двоен размер. По смисъла на § 6, т.33 от ДР на ЗДвП „повторно “ е нарушението, извършено в едногодишен срок, а в случаите по чл.174, ал.2 - в двегодишен срок от влизането в сила на наказателното постановление, с което на нарушителя е наложено наказание за същото по вид нарушение.

Още пред районния съд жалбоподателката е поддържала, че не ѝ е известно да има издаден ЕФ К/3574778 още повече същият да ѝ е бил редовно връчен и да е влязъл в

сила. Във връзка с така наведените пред него възражения районният съд лаконично е отбелязал в своето решение, че административно наказващият орган правилно е приложил разпоредбите като е съобразил обстоятелството, отразено в справка за нарушител/водач, че посредством връчване на ЕФ к/3574778 на СДВР, за извършено нарушение по чл.21, ал.1 от ЗДвП е налице квалифициращия признак повторност.

Така постановеното решение е валидно и допустимо, но неправилно.

Когато се налага административно наказание за нарушение, извършено в условията на повторност, следва да бъде обосновано, кога е предходното наказание и за какъв вид нарушение, за да се прецени изобщо има ли основание да се приема „повторност“ на нарушението. В оспорваното решение нито има фактически констатации в тази насока, нито достатъчна яснота в мотивната част на акта, а според настоящия състав този извод е останал и доказателствено необезпечен.

Съгласно старата редакция на чл.189, ал.5 от ЗДвП, относима за процесните фишове, връчването им е следвало да бъде извършено на лицата по чл.188 ЗДвП с препоръчано писмо с обратна разписка или чрез длъжностните лица на определените от министъра на вътрешните работи служби за контрол, при осъществяване на функциите и правомощията им. След като е оспорила твърдението, че ЕФ к/3574778 е влязъл в сила, в тежест на ответника е било да докаже, че същият е редовно връчен и кога, респективно влизането му в сила. Видно от представеното по делото копие на ЕФ к/3574778 върху него няма отбелязване същият да е връчен. Няма представена и разписка, в която да е отбелязано връчването му, нито известие за доставяне ако същото е извършено по първия посочен в закона начин. Единственият източник на информация относно ЕФ к/3574778 е представената справка АИС АНД. По отношение на същата обаче трайно установената съдебна практиката е категорична, че справката от автоматизираната информационна система има вторичен, регистърен характер и като такава няма обвързваща материална доказателствена сила нито за административния орган, нито за съда. Законът изрично е посочил способите, с които един електронен фиш се счита за редовно връчен, както и кога същият се счита за влязъл в сила. Последното категорично е останало недоказано по надлежния за това начин, поради което изводът на съда за законосъобразност на издадения фиш е неправилен. В тежест на АНО е било да установи всички обстоятелства относими за ангажиране отговорността на санкционираното лице, неизпълнението на което има като своя единствена последица цялостната отмяна на окончателния правоохранителен акт.

По тези съображения решението и потвърдения с него електронен фиш следва да бъдат отменени без да е необходимо съдът да се произнесе и по останалите наведени възражения. Следва да бъде отменено и Определение № 4126 от 01.12.2023г.

При този изход на спора основателно се явява искането на касатора за присъждане на разноски за оказана безплатна правна помощ на основание чл.38, ал.1, т.2 от ЗА за двете инстанции, като същата следва да бъде определена в обща размер на 800 /осемстотин лева/ за двете инстанции съобразно разпоредбата на чл.18 вр. чл.7, ал.2, т. 1 от Наредбата за адвокатските възнаграждения. Ответникът е направил възражение за прекомерност на претендирания адвокатски хонорар, но същия е в минималния размер предвиден в Наредбата, поради което възражението се явява неоснователно.

Така мотивиран и на основание чл.222, ал.1 вр. чл.221, ал.1 от АПК, Административен съд София-град, XXV касационен състав,

РЕШИ:

ОТМЕНЯ решение № 4382 от 02.10.2023г., постановено по НАХД № 8459/2023 г. от Софийски районен съд (СРС), 111-и състав и вместо него постановява:

ОТМЕНЯ електронен фиш (ЕФ) серия К № 6173038, издаден от СДВР, с който на Р. Д. Ц. е наложено административно наказание „глоба“ за нарушение на чл. 21, ал.1 от ЗДвП.

ОСЪЖДА СДВР - [населено място], ул. А. I, № 5, да заплати на адв. Р. Д. Ц. САК сумата от 800,00 лв. /осемстотин лева/, представляваща адвокатско възнаграждение за оказана правна помощ по реда на чл.38, ал.1, т.2 от Закона за адвокатурата.

РЕШЕНИЕТО е окончателно и не подлежи на обжалване.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: